

Гаряча натура

Юрій Вухналь

- Фу-ти! Будь воно неладне! Ог не втерплю! - збентежено вигукнув Микешка й пішов од гурту хлопців, що ганяли невтомно на вигоні м'яча.

Одійшовши далеченько, зупинився, напружено подався вперед й гукнув щосили:

- Ну, та куди ж ти б'єш, та хіба так б'ють?! Лівою бий, та бий лівою, дурню, лівою, йолопе!

Футболіст, почувши таку пораду, спокійно посварився на Микешку:

- Я тобі дам - розумний який!

Микешка хитнув знесилено головою й промовив до мене:

- От натура у мене гаряча, - побачу футбол, сам не свій роблюсь, усе забуваю, таке, хоч не дивися на нього.

- А чого ж ти - кажу - не граєш?

- Ех, браток, не приймають мене через отаку натуру мою, - не можу я грати.

- Так ти навчись, - порадив я.

Микешка посміхнувся:

- Я грати вмію, та не можу. Оце побачу футбол і хочеться мені грати одному за всіх - одним словом, голкіпера й бека й центра, здається за всю команду сам би грав.

А коли побачу, що хтось м'яча не туди гонить - ну, сил моїх немає, не встою на одному місці, товариша найкращого образити й матюкнути можу. За це мене й з команди викинули.

Ми йшли вигоном, і Микешка розказав мені сумну цю історію.

- Поїхали ми в Гаврилівку грати з осередком тамошнім. Почали грати, народу назіходилося на вигін - протовпитись ніде.

Почали грати. Граємо... Я голкіпером стою на воротах, очей з м'яча не спускаю. Стою годину, дві, аж тоскно стало, - стояв, стояв та й не втерпів. Побачив, як оточили Васька - нашого центра, от-от м'яч з-під ніг вирвуть. Як закричу я:

- Вася, не піддавайся! лівою, Вася, пасуй, та пасуй же! - а далі не втерпів та бігом до нього. Не встиг я добігти, як м'яч біля моїх воріт опинився.

Я бігом назад, біжу й гукаю: - Та куди ж ти б'єш! Підожди, чорт, - я ж голкіпер! - Поки добіг - вони гол загнули.

Почали гру знову. Довго грали, розпалилися наші хлопці, насідають. От-от гол їм заб'ють. - А в мене аж серце тьохкає, встояти на місці не можу - ногами розмахую. А наші хлопці вже до їхніх воріт м'яча пригнули.

- Братці, кричу, нажміть ще трішечки, ану ще, та бийте! Прямо бийте! - не встояв, зірвався та до них бігом: - Ану, ще раз, ану, братці, ану, товаришочки!

Біжу, коли дивлюся - летить м'яч прямо до мене, я назад до воріт, та куди там - якась чортяка підскочила збоку та як садонула ногою футболу, так у воротах і опинився.

Люди на вигоні зо сміху лягають. Засоромлені поверталися ми додому. Хлопці насуплені, мовчазні. Запитаю я що, – мовчать. Скажу слово, – мовчать. Довго мовчали, а як уже до села дійшли, Павло, голова команди нашої, не вмовчав, підійшов до мене, за петельки взяв:

– Ти чого – каже – біля воріт не стояв?

А Мишко ззаду за комір та й собі:

– А мене дурним обізвав.

І почали штовхати, доштовхалися, що аж лице опухло, – на ранок глянув у дзеркало, а воно – як футбол надутий.

– Отака то історія, – хитнув головою Микешка, – от натура гаряча яка!

– Да, дійсно гаряча! – погодився я.

В цей час на вигоні серед хлопців знявся галас.

Ми озирнулися. Біля воріт ішла боротьба за м'яч. Микешка подався вперед, сплеснув руками, а далі зірвався з місця й подався до гурту, палко гукаючи:

– Та бий прямо, лівою бий, та бий, дурню! Та бий, а то вирвуть! Вась дорогий, бий лівою, та бий же, йолопе!